Art. 9.

Med Hensyn til denne Konventions Anvendelse i Japan skal følgende Modifikationer og Betingelser gælde:

a) Udtrykket »industrielt Foretagende« omfatter særlig
de Foretagender, der er opregnet i § a. i Art. 1;
de Foretagender, der er opregnet i § b. i Art. 1, forsaavidt der i det mindste er 10 Arbejdere beskæftigede;
de Foretagender, der er opregnet i § c. i Art. 1, saafremt disse Foretagender betragtes som »Fabrikker« af de kompetente Myndigheder;
de Foretagender, der er opregnet i § d. i Art 1 undtagen Transport af Passagerer eller Gods ad Vej, Losning af Gods ved Dokker, Kajer, Skibsbroer og Varehuse, med Undtagelse af ren Budtjeneste, og,
uden Hensyn til Antallet af Arbejdere, saadanne af de i §§ b og c. i Art. 1 opregnede Virksomheder, som af de kompetente Myndigheder erklæres for at være i høj Grad farlige eller at omfatte sundhedsfarligt Arbejde.

b) Den virkelige Arbejdstid for Personer paa 15 Aar eller derover maa ikke overstige 57 Timer om Ugen i en hvilken som helst offentlig eller privat industriel Virksomhed eller i nogen Gren deraf, undtagen i Raasilkeindustrien, i hvilken Grænsen kan sættes til 60 Timer om Ugen.

c) Den virkelige Arbejdstid for Personer under 15 Aar i et hvilket som helst offentligt elle privat industrielt Foretagende eller nogen Gren deraf saavel som for alle Minearbejdere uden Hensyn til Alder, der er beskæftigede ved underjordisk Arbejde i Miner, maa ikke i noget Tilfælde overstige 48 Timer om Ugen.

d) Begrænsningen i Arbejdstiden kan modificeres i Overensstemmelse med Konventionens Art. 2, 3, 4 og 5, men i intet Tilfælde maa en Forøgelse af Arbejdstiden forlænge denne forholdsvis mere, end den normale Arbejdstid kan forlænges efter de nævnte Artikler.

e) En ugentlig Hviletid paa 24 paa hinanden følgende Timer skal tilstaas alle Klasser af Arbejdere.

f) Den Bestemmelse i den japanesiske Fabriklovgivning, der begrænser dennes Anvendelse til Virksomheder, der beskæftiger 15 Arbejdere eller flere, skal forandres, saaledes at saadan Lovgivning finder Anvendelse paa Virksomheder, der beskæftiger 10 Arbejder eller derover.

g) Bestemmelserne i de ovenstaaende §§ skal træde i Kraft ikke senere end 1. Juli 1922, dog at Bestemmelsen i Art. 4, saaledes som den er modificeret ved § d. i denne Artikel, skal træde i Kraft ikke senere end 1. Juli 1921.

h) Den i § c. fastsatte Lavalder af 15 Aar skal sættes op til 16 Aar ikke senere end 1. Juli 1925.

Art. 10.

I Britisk Indien skal Princippet om 60 Timers Arbejdsuge anvendes paa alle Arbejdere i de Industrier, der for Tiden falder ind under den gældende Fabriklovgivning, i Miner og saadanne Grene af Jernbanearbejde, som med dette for Øje nærmere angives af de dertil kompetente Myndigheder. Modifikationer i Begrænsningen af Arbejdstiden, foretaget af de dertil kompetente Myndigheder, skal være underkastet Bestemmelserne i Konventionens Art. 6 og 7. I andre Henseender finder denne Konvention ikke Anvendelse i Indien; men Spørgsmaalet om yderligere Bestemmelser angaaende Begrænsningen af Arbejdstiden i Indien skal tages op til Behandling paa et kommende Møde af Generalkonferencen.

Art. 11.

Denne Konventions Bestemmelser finder ikke Anvendelse i Kina, Persien og Siam; men Spørgsmaalet om Bestemmelser angaaende Begrænsning af Arbejdstiden i disse Lande skal tages op til Behandling paa et kommende Møde af Generalkonferencen.

Art. 12.

Ved denne Konventions Anvendelse i Grækenland kan Tidspunktet for Konventionens Ikrafttræden, jfr. Art. 19, udskydes til ikke senere end 1. Juli 1923 for følgende industrielle Foretagenders Vedkommende: .....
og ikke senere end 1. Juli 1924 for følgende industrielle Foretagenders Vedkommende: ....